

În teatru, Chris Simion este cunoscută ca un regizor de avangardă.

Este absolventă a două facultăți din cadrul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București (secția teatrologie în 1999 și secția regie teatru în 2004).

Spectacolele ei sunt experiențe culturale reprezentative. Printre producțiile care au consacrat-o se numără: *Dragostea durează 3 ani*, *Crăciunul Președintelui*, *A.A.A*, *Dybuk*, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*, *Oscar și Tanti Roz*, *Maitreyi*, *Mecanică înimii*, *Hoții de frumusețe*, *Ce ne spunem când nu ne vorbim*, *Scaunele* și multe altele. Printre actorii cu care colaborează se numără Maia Morgenstern, Oana Pellea, Marian Râlea, Marius Manole, Vlad Zamfirescu, Cristi Iacob, Claudiu Bleonț, Vlad Logigan, Lia Bugnar și alții.

În 1999, împreună cu scriitorul francez Pascal Bruckner a înființat una dintre primele companii de teatru independent din țară, Compania de Teatru D'AYA. A reprezentat România în multe festivaluri de teatru din lume și a obținut premii care îi certifică munca și experiența și pe plan internațional.

Pe lângă mișcarea independentă de teatru pe care o susține cu încăpătânare și dăruire de 21 ani, Chris Simion colaborează ca regizor și cu teatre de stat, precum Teatrul L.S. Bulandra, Teatrul Metropolis, Teatrul Evreiesc și altele.

Din 2007 este inițiatorea Festivalului Internațional de Teatru Independent UNDERCLOUD.

Chris Simion a publicat nouă cărți. La Editura Trei au apărut *Ce ne spunem când nu ne vorbim* (2010), *40 de zile* (2015) și *În fiecare zi, Dumnezeu se roagă la mine* (2016), titluri bestseller.

Prima carte i-a fost publicată în 1994, când autoarea avea 16 ani.

În 2009 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Chris Simion a fost distinsă cu Premiul „Femeia anului 2015” — Ambasador al artei românești peste hotare.

Din 2015 este ambasadorul proiectului **Chris Simion Theatre & More**.

În 2016 a inițiat proiectul G53 — **primul teatru construit împreună**. A vândut casa bunicii sale și cu banii pe care i-a primit a cumpărat terenul din Calea Griviței 53, locul unde va construi teatrul. În 2017 a demarat campania de strângere de fonduri pentru construcția teatrului, campanie publică la care ești invitat. Poți să sprijini inițiativa cumpărând cărămizi, scaune, ferestre, trepte, iar numele tău poate rămâne inscripționat pe teatru când acesta va fi ridicat. Primul spectacol în Grivița 53 se dorește a fi în 2020. Poți transforma acest vis în realitate. G53 este mai mult decât construcția unui imobil, este construcția unui spirit. Iar tu ești parte din el. *Tu build or not to be*. Detalii pe www.grivita53.ro.

G53 — primul teatru construit împreună a câștigat **Acknowledgement Prize 2017**, la **Gala LafargeHolcim Awards** de la Marsilia, cea mai importantă competiție de arhitectură sustenabilă din lume. În concurs au fost 5 085 de proiecte din toată lumea, din care doar 7 premiate. Este prima dată când România câștigă un premiu în această competiție.

CHRIS SIMION

Imperativele adolescenței

Cărți de citit între stații

Colecția celor 3 cărți ale adolescenței

Editori:
Respect pentru oameni și cărți

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Smaranda Liubov

Coperta colecției:
Faber Studio
Imagine copertă: din arhiva personală a autoarei

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Florin Paraschiv

Corectură:
Irina Mușătoiu
Mădălina Geambașu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMION, CHRIS

Imperativele adolescenței /
Chris Simion. – București: Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0300-3
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghîșeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0300-3

Prima carte

**Dragostea nu moare.
O concluzie la 16 ani**

Între Cioran și Tuțea sau între suferință și iubire

Prefața primei ediții a cărții, publicată în 1994

„Să pretinzi că scrii la 16 ani «eseu» (nu «încercări» despre artă și autori, ci «încercări» despre existență) și «aforisme» presupune fie o copilărească aroganță, care poate fi iertată, fie o lipsă de măsură care nu promite nimic bun. Nu știu dacă e cineva pregătit să accepte că la vârsta primei adolescențe se poate filosofa. Adolescentul care are asemenea pretenție este privit cu îngăduință sau cu îngrijorare. Iar dacă se întâmplă să fie de genul feminin, este privit cu amuzament. Laitmotivele acestei circumspecții în cascădă: «n-are cum să aibă experiență de viață», «n-are cum să aibă lecturi», «n-are organ pentru așa ceva».”

După ce am citit manuscrisul *Dragostea nu moare. O concluzie la 16 ani* mi-am zis că merită să înfrunt prejudecările în vigoare. Că autorul nu are decât 16 ani, că este, firește, încă elev și că deși se recomandă cu un nume masculin, este o adolescentă. Ce experiență de viață are, nu cunosc. Dar experiențele de lectură se văd. Chris Simion i-a citit, printre alții, pe Platon, Aristotel, Seneca, Pascal, Kant, Schopenhauer, Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran și Petre Tuțea. Punctele de plecare se

simt. Autoarea nu le ascunde, dar nici nu le trădează prin comentariu, lăsându-i pe cei interesați să le identifice.

Pentru a contraria până la capăt, voi spune că avem în Chris Simion chiar un autor de «eseuri» și «aforisme», care știe bine ce scrie și cum scrie.

Chris Simion însăși se consideră o *cioranistă* în reacția la stimulii existenței și o *tuțiștă* în aspirația spre un liman. Pe Cioran îl trăiește, dar nu îl acceptă. Ea este un *fan* al lui Petre Tuțea care, în ciuda tragediei pe care a trăit-o, nu și-a pierdut credința în Dumnezeu, nici speranța în destinul poporului român.

...

Starea de spirit pendulează între scepticismul terifiant și concesia optimizantă, între cinismul nimicitor și iluzia fericirii. Sâmburele existenței pare a fi suferința.

...

Suferință și iubire — iată termenii sub care cea mai tânără generație așteaptă anul 2000. E Generația Apocalipsei. Lui Chris Simion i-a fost dat să-i anunțe intrarea în cultura română.

*Constantin Sorescu,
critic literar*

Eseuri, panseuri, ...euri

Solilocviu. Am 14 ani și 5 luni. Este miezul nopții. Trecem dintr-un an în celălalt, se schimbă un timp vechi cu unul nou. Ai mei se uită la televizor. Sunt inspirați, nu? Mi-am pus Doors și am închis una dintre ușile camerrei. Celealte două au rămas deschise. Mama nu mă lasă să le închid. Zice că se face frig în încăpere. Mai bine să stai într-un frigider și să te simți liber decât în camera călduroasă a copilăriei în care ai senzația că ești găzduit. Îmi pun o dorință: să se întrerupă curentul. Nu, Doamne ferește. Dacă între timp o să suni? Mai sunt cinci minute. Timpul e relativ. E o convenție. Mi-ai promis că facem Revelionul împreună. Să înțeleg că la 18 ani promisiunile nu au valoare? Sau pur și simplu... tu ai spus, eu am înțeles. Nu tot ceea ce spunem este cum spunem. Nu tot ceea ce înțelegem este cum înțelegem. Relativitatea e o condiție a acestei vieți. Cu cât mă obișnuiesc mai repede cu asta, cu atât o să fiu mai fericită. Am jumătate din eșarfa ta în pragul respirației. Miroase a vopsea. Simt nările tale în jurul gâtului meu. La fel ca sufletul. Ești singurul pe care acum l-aș lăsa să-mi picteze Infinitul.

*

Până acum am scris vederi. Cele mai multe de la mare. Câteva de la munte. Întotdeauna vederile ajungeau după

ce soseam noi acasă. Iar unele n-au mai ajuns niciodată. M-am hotărât să înlocuiesc cartonul vederilor cu un caiet de matematică. Când nu scriu cuvinte, desenez pătrățele sau tot felul de figuri geometrice și nongeometrice. Hârtia scârțâie altfel. Auzi oare dorul meu?

*

Îmi apare obsedant imaginea ta din zori de acum câteva zile, chipul tău ca o mărgăea care se multiplică la mine pe inimă. Am apucat să-ți răspund, să-ți fac și eu un semn de „rămas-bun” ca și cum aş fi trecut peria de pieptănăt prin păr. Geamurile autobuzului erau înghețate. Am scrijelit geamul cu unghia și mi-am făcut un loc secret prin care te vedeam. Rata a plecat mai repede decât am tras aer în piept. Era prea dimineață, lumina nici nu era pregătită să se dezmorțească. Mâna ta... din ce în ce mai departe... era ca un elastic care se întindea și care nu se putea rupe. Am rămas legată de acea mâna întinsă, care-mi cerea să cobor. Am vrut să o fac, dar ce le-aș fi spus lor? Eu în București. Tu în Ieud. „Ieudul fără ieșire.” Poate de asta n-ai mai ajuns. Ieudul te înghită, nu te mai lasă să pleci, e ca un vârtej. și pentru asta chiar n-am cum să mă supăr. și respirația mea s-a inventat în Ieud. și eu aş vrea să locuiesc neîntrerupt în acel basm de pe Valea Izei. Doar că acum îmi vreau sufletul înapoi. Să faci cumva să mi-l trimiti.

*

Suntem în noul an, nici nu mi-am dat seama când am traversat podul. Poate că aşa se întâmplă momentele importante. Ai mei continuă să se uite la televizor. Ne-am urat „la mulți ani” strigând unii dintr-o cameră, eu din

alta. Poate că la vârsta lor voi face la fel. Deși eu cred că la vârsta lor nu o să vreau să am televizor, ci un munte. Stau lipită de telefon în speranță că suni. Am ridicat de zeci de ori receptorul întrebându-mă dacă nu cumva este defect. Am format numărul de la centrală, am cerut la tine dar până să-mi facă legătura am închis.

*

Există timp pentru toate.
Să avem curaj să alegem ce ne trebuie.
Și...
să fim atenți la priorități.
De foarte multe ori...
alegem greșit pentru că alegem ce e mai ușor.
Și nu întotdeauna ceea ce e ușor e și ceea ce ne trebuie.

*

Când timpul își va pierde orele și clipele,
ne vom pierde.
Când totul se va opri și va fi scufundat în ceva nedefinit,
iubirea nu va mai fi.
Dar și atunci voi aștepta să învățăm să iubim.

*

Ce înseamnă atunci când te gândești întruna la cineva? Dacă scot „atunci” din gândul de mai devreme, ieșe altceva.

M-am îndrăgostit? Sau... m-am intragostit! Un simplu semn de punctuație schimbă totul. Gramatica inimii.

M-am îndrăgostit de un băiat care știe să spună minciuni profunde, simpatice. Băiatul poate să spună orice.

Important este să îl crezi. Sau să nu îl crezi. Dar să nu rămâi undeva între. Obosesc îngrozitor când mă izbesc de fericirea ta. Unde să mai încap și eu? Mă doresc înăpoi. Trimite-mă. Pune-mi sufletul pachet, scrie adresa și închide. La rată am cumpărat doar bilet pentru trup. Sufletul mi-a rămas agățat de tine.

*

peșteră de dobitoace, palatul era...”, cornulețe, prăjituri, un gât de palincă... „Ce-avea de-așternut micul nou-născut?” O-nvârtită, un gât de palincă... „Ieslea era culcușul, fân și paie așternutul, micului Iisus”... fulgi ca de poveste, obraji roșii care se dezmorțeau puțin când intram în casele găzdoaielor, dorință, un gât de palincă. „Cine stă cu el, Domnul mititel?” Ne țineam de braț și era oricum prea mult. „Sta Maria Maica Sfântă, sta Iosif cu fața blândă, sta și se-nchina.“ La fiecare casă ne căutam locul mai în spate ca să ne înghesuim unul în altul: „Cine îi cântă? Cine-l preamărea? Îngerii din Cer veniră, vesele cântări doiniră, micului stăpân”. „S-ajungeți mulți Crăciuni, ca sara din astă sară, ca Sfânta zi de mâine“. Își după ce-a trecut Crăciunul ăsta de poveste... mi-ai promis că facem Revelionul împreună. Ți-ai scos eșarfa de la gât, ai rupt-o în două, mi-ai dat jumătate și ...atât.

Ce sunt eu?

Ești o nucă desprinsă dintr-un copac bătrân.

Ce sunt eu?

Ești jumătatea care tinde către infinit.

Ce sunt eu?

Ești o literă care lipsește dintr-un cuvânt deja rostit.

Şi totuşi ce sunt eu?

Ești ideea unei lumi imaginare

Si2

Şi scara care mă duce în podul casei și care mă lasă singură acolo.

Și oare ce sunt eu?

Un izvor care căută un debit mai mare, un lac cu valuri ce se smulg din nicăieri sau poate nu un lac, un

fluviu care curge fără oprire spre vârsare. Sau poate chiar vârsarea sunt eu?

*

Stau în camera mea, la birou, cu veioza aprinsă, cu eșarfa de la tine în față și încă aștept să mă suni. Jumătatea asta de eșarfă se deșiră. E felul tău de a-mi vorbi. Mă uit împrejur și văd cum pereții îmi zâmbesc ironic. Sunt plini de amintiri, de rămășițe, bucăți de timp trecut care nu se va întoarce niciodată. Flori uscate, suveniruri, peste o sută de cărți cumpărate de la anticariat de la Dalles cu banii pe care mama mi-i dă la școală pentru mâncare. Zâmbesc de fiecare dată când le ating pentru că achiziția unei cărți nu e foarte simplă, trebuie să economisesc banii două-trei zile. Am albume de pictură de care nu mă pot atinge căci sunt prea scumpe și-atunci merg și le răsfoiesc în anticariat, las semn unde rămân și îmi bucur sufletul aşa. Într-o zi voi avea cum să le obțin doar pentru mine.

*

Iubirea e un medalion. Cum îl porți, aşa îl ai. Împarte o viață în infinite părți. Nu știu de unde mi-a venit gândul asta. Iubirea e o lamă care taie o viață în bucăți. De ce comparația asta? Sau e un cristal ce doare atunci când pari că-ntr-adevăr iubești. Și fiecare bucată se sfarmă fără preț în cioburi de tristeții. Asta e mai puțin întortocheată. Nu întotdeauna știi ce vrei să spui. Oamenii care se prefac nu trăiesc viață cu adevarat. Nu ai de ce să fugi de suferință. Suferința face parte din viață. Nu e nimic rău. Nimic care ne este dat să trăim nu este rău. Este de trăit. Iubirea e un loz unde nu se știe cine câștigă sau cine pierde, îl desfaci și apoi vezi cu ce te-ai ales. Este o artă pentru cel care iubește

și crede în ea, e un exercițiu continuu, nu pot să-l compar cu un exercițiu fizic, pentru că în iubire nu obosești. Doar te dai cu capul de pereti.

*

E trecut de 2:00 dimineața. Nu suni. Așteptarea doare. A născut în mine un gol. Nu știu exact ce doare. Faptul că mi-e dor, faptul că nu eşti, faptul că m-ai păcălit. Mă gândesc la tine și simt ca o durere rotundă care se localizează în stomac, o chestie care mi se mișcă de colo-colo prin măruntaie. Mă gândesc, apare durerea. Nu mă gândesc, dispare durerea. Așteptarea doare, pentru că e ca un fel de amorteașă. Când aștepți, nu se întâmplă nimic sau ai senzația că nu se întâmplă. De fapt... trece timpul. Uneori însă nu ai alternativă. N-ai ce să faci. Și atunci... aștepți. Mi-ar plăcea să învăț să iubesc. Asta înseamnă să nu doară iubirea? Există oare în lecția iubirii acest exercițiu, în care să nu te atingă? Pentru suflet nu înveți ca pentru matematică. Are alte reguli. Par absurde, dar sunt foarte logice. Cu cât vrei să trăiești mai complex, cu atât trebuie să te pregătești pentru o mulțime de stări și senzații.

*

A început și nu s-a terminat. M-am îndrăgostit și am rămas aşa, nu mi-a trecut. Cât durează? Știu când a început. Dar când și cum se va termina? De ce vreau să știu ceva despre sfârșit înainte să apară? Mama spune că ei îi place să trăiască ce are. Și când am întrebăt-o ce are, mi-a spus că numai prezentul. Nu prea înțeleg de ce să nu vrei să ai amintiri și speranțe. Eu vreau să trăiesc în toate timpurile, să fiu ca o corabie care se plimbă peste tot.

E aproape 5:00 dimineața. Mă încearcă tot felul de gânduri, de stări. Și când ești la debut și nu ai repere, nu ai mai trecut prin ele, nu ai cu ce să le compari. Nu le prea înțeleg și nici nu cred că trebuie să-mi pierd timpul să le înțeleg. Le trăiesc și văd ce se întâmplă. Viața e o aventură și atunci trebuie să fii pregătit pentru orice. Sufletul meu s-a rupt în două, ca eșarfa. Nu știu care parte e la mine și care e la tine. Îmi privesc trupul în oglinda șifonierului. Da, am un șifonier care ascunde pe ușă, înăuntru, o oglindă. Văd cum în el se ascunde un suflet ciobit, jumătate de suflet ciobit. Deci acum știu care parte a mea a rămas cu mine. Cine sunt eu? Cea din oglindă? Cealaltă? Care e realitatea pe care trebuie să o urmez? Cât e proiecție din ceea ce trăim și cât trăim? Sunt primele zile ale anului nou și este prima dată când simt lipsa cuiva din afara familiei. Mi-era dor de ai mei când mă lăsau în vacanțe în Maramureș și nu stăteau cu mine, mi-a fost foarte dor de Nanu, fratele mamei. Într-o zi l-am aşteptat de dimineață până seara pe bordura din fața casei, am făcut febră de dorul lui și n-am vrut să mănânc nimic toată ziua, dar este prima dată când dorul mă doare și când sapă în mine o gaură, e altfel, e nou.

*

Merg să mă culc. A fost prima mea noapte albă și prima dată când scriu pentru mine ca pentru un jurnal. Poate că mă protejează gândul că nu va citi nimeni, niciodată, aceste rânduri. Dacă le-ăș scrie pentru ceilalți, ar fi altfel. Oamenilor nu le place să-și arate slabiciunea. Ei vor mereu să pară statui, să nu-i atingă nimic, să nu-i clatine

nimic. Ai fost cu mine chiar dacă nu ai fost, ai fost cu mine pentru că m-am gândit întruna la tine, mi-ai fost aproape în tot timpul asta, poate chiar mai aproape decât dacă ai fi fost real. Poate că-a fost mai bine așa, poate că dacă ai fi fost pe bune cu mine nu aș fi simțit totul așa. De fapt, nu știu cum ar fi fost. Nu văd nimic, mă holbez dar nu văd nimic în liniștea asta. Într-un fel foarte ciudat mă simt fericită. Oare când ești fericit chiar realizezi asta? Fericirea aşteptării imune în fața vieții. Întrebările nu au sens când răspunsurile nu există. S-a născut o altă lume, un alt univers, un tavan pe care se reflectă lumina de-afară, o altă dimensiune al cărei timp depășește timpul lumii noastre. Te iubesc! Prima dată când îți spun te iubesc. Cred că pot face asta pentru că nu ești de față. Stau în pat și îți repet întruna că te iubesc. Știu că auzi. De astă îți și este frică. Ce bine că suntem diferenți. Ne-am plăcisi groaznic să fim la fel. Între realitate și vis încep să te pierd, imaginea ta este din ce în ce mai neclară, se dilată. Noapte bună.

*

Prima zi a anului. După-amiază. Noaptea are o altă energie. Mi-ar plăcea să trăiesc ziua și să nu mai dorm noaptea. Să nu mai trebuiască nimic, să nu mai existe reguli, să nu mai existe limite. Să mă îmbrac cum vreau, să zic ce vreau, să mă culc când vreau, să mănânc ce vreau și când vreau, să fiu liberă. Libertatea se construiește. Nu o poți avea dintotdeauna. Dar primul moment în care îi simți miroslul este și momentul dezvirginării sufletului. Și după... nu te mai poți întoarce. Orice constrângere este egală cu o strangulare.

*

De ce? De ce e construită lumea aşa? De ce atâta minciună? De ce au nevoie oamenii să vândă iluzii? De când există minciună? Ca să vezi dacă ceva îți este folositor, încearcă. Asta nu înseamnă că dacă îți este folositor este și frumos, bun, moral. Oamenii cred că minciuna e bună, că e simplă, nu se complică când mint, aparent. De fapt se complică foarte mult, nu e deloc ușor să minti și apoi să mai tii și minte ce ai mintit.

*

Din când în când...

Dacă am fi picături,
n-am avea nevoie de lacrimi.
Dacă am fi cuvinte,
n-am avea nevoie de mărturisiri.
Dacă am fi apă,
n-am avea nevoie să ne dorim să izvorăm și să ne revârsăm.

Dacă am fi păsări n-am avea nevoie să ne dorim să zburăm.

Dacă am fi icoane n-am avea nevoie să ne încinăm.
Dacă am fi sfinti, n-am avea nevoie să greşim.
Dacă am cunoaște adevărul, n-am avea nevoie să ne îndoim.

Suntem oameni și avem nevoie de tot ceea ce e făcut pentru oameni.

În primul rând de iubire.

*

Eram
prea mică să-nțeleag

viața unei păpuși
care râdea până la lacrimi
cu mâna prinșă-n uși.
Dar când am fost păpușă,
am înțeles cum râde
și cum a învățat să spere
acea păpușă fără minte.

*

Sunt aici,
departe de smochinul visător
și de șarpele de foc care bântuie marea.

Sunt aici
pentru o clipă de veghe, o scăpare de timp, ce-am furat-o din scorbură ta. Cheia vieții deschide un drum infinit spre iubire.

Razele ce ne unesc sunt prea fierbinți ca să le sting.
Tu ești în spatele lor, în fața gândurilor mele, iar eu mă zbat ca un vierme de lut în infern.

Stau închisă în camera mea, n-am chef să ies și respir aerul vieții trecătoare. Firul luminii nevăzute mă ține trează,

clarul de lună îmi acoperă fața ca un val mătăsos de nestemată.

Sunetul râului vibrează a tine când îl ascult
și mă condamnă în celula de foc a gândului,
mă spulberă printr-o suflare
și mă reîntoarce în fața oglinzii de fum.

Sunt din nou aici.

Aștept.

*